

Mensura intrinseca non est sub eadem formalitate, forma et mensura, sed est forma ut constituit formaliter, est autem mensura ut respicit quantitatem aliquam virtuales, vel formalem uniformitatem affectam, et sic mensuratum. II, 71, n. 37.
 Prima mensura omnium æviterorum est ipsa Dei æternitas. II, 73, n. 5.
 Ratio mensuræ non est aliquid relativum, sed absolutum in quo fundatur relatio. II, 115, n. 16.
 Licet omnes Angeli eodem instanti creati sint, et tantum duraverit unus quantum alter, et omnes incorruptibiles, tamen quia permanentia unius in substantia sua est simplicior quam alterius, potest esse mensura respectu alterius in permanendo. 117, n. 17, vide æternitas et ævum.
 Mensura duplex quantitatis, et perfectionis, utraque explicatur. III, 33, n. 10.
 Primum in unoquoque genere est mensura cæterorum illius generis. V, 26, n. 1.
 Mensura, id est, regula appetibilitatis, seu convenientiæ, vide arbitrium, finis ultimus, peccans mortaliter et persona.
 Nulla mensura creata coexistit alteri nisi quando est. VIII, 384, n. 21.

MENTIOR.

Mentiri non est idem formaliter atque dicere falsum. VII, 54, n. 2.
 Qui mentitur in sacramento pœnitentiæ fingendo aliquid peccatum quod sit materia totalis confessionis, peccat mortaliter, et graviter. VII, 856, n. 11.

MEREOR.

Angelus in primo instanti meruit beatitudinem. IV, 709, n. 27.
 Erat enim in natura integra. IV, 709, n. 27.
 Merens debet esse in gratia ut merito supernaturali mereatur. VI, 899, n. 4.
 Merens debet esse in statu viæ ut mereatur. VI, 900, n. 6.
 Non repugnat de potentia absoluta, quod in termino adeptæ beatitudinis mereatur aliquis ulteriorem gradum, et augmentum illius. VI, 900, n. 8.

MERITUM.

Ad meritum quomodo necessario sit ordinatio, et pactum aliquod, seu promissio ex parte Dei. III, 552, n. 17.
 Merita, et gratia pertinent ad media ordinata ad finem. III, 677, n. 19.
 Merita Christi causa sunt prædestinationis nostræ. III, 746, n. 8.
 Meriti valor in homine justo procedit a gratia quæ a Deo datur. III, 737, n. 27.
 Meriti principium non cadit sub meritum. III, 734, n. 30.
 Distinguitur a satisfactione. III, 3, n. 5.
 Duplex meritum somniat Cajetanus. IV, 973, n. 24.
 Sed illud refellitur. IV, 975, n. 26: 979, n. 30, vide libertas.
 Ad meritum in actibus requiritur virtualis saltem relatio in Deum ultimum finem. V, 130, n. 48.
 Ad meritum de condigno qualis relatio in Deum requiratur, et qualis ad meritum de congruo. V, 132, n. 52.
 Ad meritum requiritur dignificatio personæ, et operis. V, 133, n. 54.
 Meritum potest esse in primo instanti, sicut et libertas, non tamen peccatum. V, 539, n. 9.
 Meritum est propria passio actus boni moraliter, sicut et demeritum mali. V, 746, n. 18.
 Meritum non solum est in actu morali bono ex virtute superiori imperante, sed ex inferiori eliciente actum. V, 771, n. 36.
 Meritum essentielle correspondet charitati ut imperanti, actibus autem aliarum virtutum imperatis a charitate meritum accidentale. VI, 85, n. 19, vide charitas et præmium.
 Meritum Christi, vide Christi meritum.
 Meritum, et laus originative sunt semper in voluntate, consummative autem non semper, sed etiam in appetitu sensitivo, ut subjicibili rationi. VI, 431, n. 52.
 Meriti ratio est quedam proprietas actus humani, secundum quam aliquo modo se habet erga alterum. VI, 899, n. 1.
 Meritum in communi tres condiciones habet, et quæ illæ sint. VI, 899, n. 2.
 Meritum communi consideratum dividitur in meritum condignum, et congruum. VI, 899, n. 3.
 Meritum condignum est illud quod habet in se valorem, et æqualitatem cum præmio. VI, 899, n. 3.

Meritum congruum est quod exceditur a præmio in valore, est tamen condicens ut ei sic excessive retribuatur a retribuente. VI, 899, n. 3.
 Meritum de condigno aliud est de rigore justitiæ; aliud de condignitate tantum. VI, 899, n. 3.
 Meritum de rigore justitiæ inducit obligationem ut non possit non acceptari ibidem: secus quod non est de rigore justitiæ. VI, 899, n. 3.
 Meritum supernaturale tres speciales condiciones requirit præter tres generales ad meritum in communi requisitas; et quænam illæ sint. VI, 899, n. 4.
 Meritum an repugnet in statu beatitudinis, et unde ista repugnantia proveniat. VI, 900, n. 6.
 Meritum quomodo requirat pro conditione necessaria carentiam præmii. VI, 900, n. 8.
 Meritum quale, et quomodo requirat pactum, ut obligationem strictam retribuendi inducat. VI, 902, n. 13.
 Meritum secluso pacto, et ordinatione divina non inducit obligationem in Deo ad retribuendum. VI, 962, n. 16.
 Quomodo intelligi debeat in merito potius attendi affectum, quam effectum. VI, 908, n. 12.
 Ad meritum requiritur influxus charitatis, et qualis. VI, 913, n. 7.
 Ad meritum non requiritur influxus actualis charitatis. VI, 321, n. 45.
 Meritum respicit justitiam distributivam, quæ non exigit æqualitatem personarum in quo distinguitur a satisfactione perfecta. VII, 31, n. 75.
 Ad omne meritum prius attenditur dignitas personæ apud Deum. VIII, 42, n. 30; 63, n. 41.
 Meritum de condigno non potest dari in aliqua pura creatura respectu incarnationis. VIII, 152, n. 4.
 Meritum de congruo potest dici dupliciter, nempe et ex præcisa misericordia Dei, et ex intrinseco valore. VIII, 152, n. 3.
 Principium meriti non potest cadere sub merito. VIII, 157, n. 25.
 Condiciones meriti sunt quatuor. VIII, 156, n. 1.
 Meritum et præmium possunt esse in eodem instanti reali. VIII, 595, n. 29.

METAPHORA.

Metaphoræ dicuntur locutiones in sensu seu suppositione impropria, quando no-

men significat unum, et accommodatur alteri quod proprie non significat, sed per quamdam similitudinem, vel comparationem seu translationem, sicut Deus dicitur ignis consumens, Christus vocatur leo. I, 512, n. 16.
 Ad metaphoram pertinent parabolæ, tropi, similitudines, ænigmata. I, 512, n. 16.
 De convenientia utendi metaphoris. I, 524, n. 12.
 Non fuit necessarium simpliciter, id est, omnibus modis vel absolute uti metaphoris, sed fuit conveniens, et melius. I, 524, n. 12.

METAPHORICUS.

Metaphorica aliquando de Deo dicuntur. III, 503, n. 1.

METAPHYSICA.

Metaphysica non tractat de Deo, tamquam de subjecto formali adæquato, seu attributionis, sed agit de illo, tamquam de subjecto principali dignitatis, quia subjectum ejus est ens in communi, et ad Deum non ascendit nisi per effectus et non descendit ut a cognito primario ad alia objecta, ut ad secundaria. I, 519, n. 11.
 Metaphysica reflectit supra sua principia defendendo et explicando illa. I, 521, n. 4.

METUS.

Metus, vide timor.

MICHAEL.

Michael Baius liberum arbitrium sine gratia, et Dei adjutorio non nisi ad peccatum valere aiebat. VI, 727, n. 12; 738, n. 7.

MINISTER.

Minister sacramentorum quomodo debeat procedere in duabus opinionibus non æque probabilibus pertinentibus ad administra-

tionem sacramenti. vi, 187, n. 40, vide confessarius, probabilitas practica et sententia.

Minister sacramentorum non debet uti forma, vel materia minus probabili, et quæ non est in usu Ecclesiæ (extra casum necessitatis) etiam metu mortis compulsus. vi, 193, n. 56.

Ministri sanctitas nihil ipsa directe confert in sacramento ad majorem gratiæ effectum; sed solum impetrando aliqua auxilia, aut magis præparando, ut quis devotius illud recipiat. ix, 182.

MIRACULUM.

Miracula non sunt considerata ut sunt opera quædam portentosa et extraordinaria, sic enim contingit dari multa miracula fallacia, quæ etiam fecerunt et faciant pseudopropheta. i, 396, n. 13.

Miracula nude sumpta abstrahendo a veris vel falsis non sunt primæ probationes nostræ fidei. i, 396, n. 13.

Ex substantia miraculorum discernuntur vera miracula a falsis, quando constat aliqua totam vim naturæ excedere, ut suscitatio mortui, illuminatio cæci, immutatio corporum cælestium, et similia. i, 396, n. 13.

Dæmones possunt facere solum aliqua miracula ex motu locali, et applicatione causarum naturalium. i, 396, n. 13.

Miraculum corporis mortui quod opera dæmonis vivum apparet non exercet opera vitalia. i, 396, n. 13.

Non potest fieri verum miraculum resurrectionis mortui, aut illuminationis cæci virtute diaboli, sed si quis apparenter resuscitatus est, vel ille non erat vere mortuus, sed simulatorie, vel cadaver motu dæmonis erectum fuit, et videbatur ambulare, sed vere non vivebat. i, 405, n. 33.

Qui per miraculum resuscitantur virtute divina, exercent actiones vitales sicut antea, idque non ad horam, sed diu, et per multum tempus. i, 405, n. 33.

Miraculum cæci qui dicitur illuminatus a Vespasiano non erat vere cæcus, sed obnubilatus habebat oculos qui arte medica potuerunt curari, sed arte dæmonis illa curatio fuit procurata. i, 405, n. 33.

Virgo vestalis quæ in cribro gestavit aquam, non fuit vere miraculum, quia virtute Angeli potuit detineri aqua ne caderet. i, 405, n. 33.

Ignis de cælo potest dejici per motum An-

geli, vel dæmonis, sicut per causas naturales dejicitur fulmen, et non est miraculum. i, 405, n. 33.

Prodigia quæ faciet antichristus non erunt miracula, sed operatione dæmonis fient. i, 405, n. 33.

Nunquam in Ecclesia cessavit donum miraculorum. i, 406, n. 35.

Non requiruntur nova miracula pro conversione infidelium, quia modo non plantatur fides in mundo, sed plantata propagatur, unde sufficiunt antiqua miracula. i, 406, n. 35.

Tria in miraculis Christi observanda. Primum, substantia ipsa miraculorum ut suscitatio Lazari et aliorum, illuminatio cæci nati secundum, modus faciendi, scilicet: solo imperio, et propria potestate, et in tanta multitudine, ut quando sanavit sororum Simonis: tertium, ipsa doctrina qua dicebat se Deum, faciendo talia miracula. i, 396, n. 13.

Miracula probantur vera ex circumstantiis. i, 396, n. 14.

Differentia inter vera et falsa miracula sumitur a fine propter quem fiunt. i, 396, n. 13.

Differentia inter miracula Christi et antichristi. i, 397, n. 15.

Miracula apud sepulcra plurium sanctorum contra venenatas belluas patrantur, ibique aliqua referuntur exempla. vii, 965, n. 12.

Miracula specialissima a Deo quotannis fieri solita, et quare. vii, 965, n. 18.

Virtus patrativa miraculorum non fuit in Christo per modum permanentis. viii, 317, n. 25.

Ad miracula causanda dupliciter possunt concurrere sancti, et physice et moraliter. viii, 435, n. 52.

MISERIA.

De miseria damnatorum, ex Suarez. iv, 983, n. 3; 985, n. 6.

Miseriæ negatio est conditio beatitudinis. v, 140, n. 14; 144, n. 15.

MISERICORDIA.

Misericordia Dei est adæquata nostræ conversionis causa. iii, 213, n. 31.

Misericordia in Deo probatur. iii, 502.

Omnia Dei opera sunt misericordia, et veritas. iii, 502.

Misericordia quomodo Deo tribuenda. iii, 362, n. 1.

Respicit malum alienum ut sublevandum. iii, 562, n. 1.

Non est in Deo prout importat dolorem appetitus sensitivi. iii, 562, n. 2.

Misericordia est species tristitiæ, licet accidentalis: et hanc tristitiam moderatur misericordia in sublevatione alienæ miseriæ. vi, 566, n. 36.

Misericordia duplex est, alia in appetitu sensitivo, quæ moderatur tristitiam de malo proximi; altera in voluntate, quæ est affectus sublevandi alienam miseriam, et illa est inferior justitia: ista est maxima inter virtutes. vi, 566, n. 36.

Misericordia non importat rationem dispositionis ad justificationem. vi, 886, n. 9.

Misericordiæ virtus non est ita perfecta sicut religio. vii, 697, n. 19.

MISSA.

Missa, vide stipendium.

Missarum stipendium ut vacet simoniæ lahe: ex se obligatio quasi ex justitia. Potest et dives sacerdos accipere: nec pauper pluribus uno sacro potest satisfacere, etsi alias id concessum est, possitque etiamnum ex justa causa Ecclesia indulgere. Totum stipendium quod acceperis, illi tribuendum, per quem onus implet; nisi titulo beneficii juveris. ix, 569.

MISSIO.

Missio de principali non significat aliquid notionale, id est, ipsam processionem originis, qua una Persona procedit ab alia, scilicet aliquid essentielle, videlicet productionem effectus, in quo manifestatur; processionem autem notionalem, ex consequenti. iv, 449, n. 10.

Duplex est missio, scilicet visibilis, et invisibilis. iv, 450, n. 1.

Per cognitionem, et amorem naturalem Deus non est in anima, ut cohabitans, et conjuvans nec per modum missionis. iv, 463, n. 18; 466, n. 1.

Missio invisibilis fit tantum secundum donum gratiæ sanctificantis. iv, 455, n. 6.

Quantum ad terminum est a tota Trinitate. viii, 647, n. 21.

MITTO.

Solus Pater nunquam legitur missus: solæ ergo Personæ procedentes diuntur mitti. iv, 449, n. 10.

Una Persona non potest mittere se. iv, 449, n. 10.

Nisi in sensu, qui proponitur. iv, 449, n. 10.

Patri non convenit mitti, bene tamen Filio et Spiritui sancto. viii, 648, n. 25.

Filius dicitur absolute missus, non tamen prædestinatus. viii, 650, n. 22.

MIXTIO.

Mixtio quid sit. v, 334, n. 6.

MOBILIS.

Mobile facile, vel difficile quot modis accipitur, et quo illorum intelligatur habitum esse difficile mobilem, non vero dispositionem. vi, 270, n. 1.

MODESTIA.

Modestia est pars potentialis temperantiæ, quæ refrænât nimietates in ordinatu, in cognitione, in vanitate, et dividitur in humilitatem, quæ refrænât superbiam; in studiositatem, quæ refrænât curiositatem, quæ est circa ludos. vi, 488, n. 4, vide temperantia.

MODUS.

Modi substantiæ sunt existentia, vel unio. iv, 698, n. 8.

Modus quartus per se non solum dicit efficientiam, sed et rationem formalem operandi. v, 48, n. 8.

Modus in diligendo Deum est non habere modum secundum D. Bernardum. v, 366, n. 4.

Modus intensionis, vide intensio.
Modus unionis non datur inter humanitatem et Verbum. viii, 141, n. 16.

MOECHIA.

Qui furatur ut mœchetur quo sensu sit magis mœchus quam fur. v, 68, n. 47; 782, n. 68.

MONACHUS.

Monachus, vide religiosus.

MONASTERIUM.

Monasteria etiamsi spoliata sint, aut desolata, debent personis ejusdem professionis restitui. vii, 935, n. 15.

MONETA.

Moneta, vide numisma et princeps.

MONIALIS.

Quæ sub voto solemniter vivunt in congregatione, et ex institutione vel consuetudine habent assistentiam chori, tenentur officium divinum recitare. vii, 820, n. 6.

MONOTHELITA.

Monothelitæ, et Macarius unam tantum voluntatem, et operationem in Christo ponebant. v, 178, n. 24.

MORALIS.

Moralis actus, vide actus moralis, delibero, libertas et liberum.

Moralis bonitas, vide bonitas moralis.
Morale genus tres habet species, bonum, malum, et indifferens. v, 679, n. 1.

MORALITAS.

Moralitas quomodo de bona in malam per objecti mutationem variatur. iii, 105, n. 38.

Moralitas non est in actu necessario. v, 620, n. 9.

Moralitas actuum, vide actiones humanæ, actus moralis et libertas.

Moralitatis species sumitur ex objecto relato ad rationem, non ex libertate. v, 813, n. 47, vide libertas.

Moralitatis differentie sunt bonum, et malum. v, 623, n. 19.

Moralitas in actibus immediate elicitis a voluntate, sive bonis, sive malis, non est sola denominatio extrinseca, sed ordo realis ad objectum. v, 621, n. 15; 683, n. 12, vide actus moralis.

Moralitas est species accidentalis respectu actus in esse naturæ considerati. v, 624, n. 21; 642, n. 11.

Moralitas in objecto solum potest aliquando importare respectum rationis ad legem, vel privationem, aut deformitatem, quod quidem non tollit actum ad ipsum objectum per positivum realem respectum tendere. v, 690, n. 29.

Moralitatis principia quo sint. v, 639, n. 1.

Moralitas in objecto non sumitur ab actionibus, sed a regulis rationis prudentiæ. v, 646, n. 20.

Moralitas actus indifferens. v, 646, n. 23, vide actus indifferens.

Moralitas in actibus membrorum exteriorum denominatio extrinseca est. v, 663, n. 27.

Moralitas in actibus externis (cum sit denominatio extrinseca) potest variari invariata entitate actus, non tamen in internis. v, 663, n. 27; 671, n. 52.

Moralitas variata regulatione variatur, cum consistat in illa. vi, 590, n. 27.

Moralitas, vide libertas.

MORS.

Mors in statu peccati est effectus reprobationis. iii, 861, n. 8.

Mors naturalis est pœna peccati originalis. iii, 886, n. 8.

Dupliciter mors consideranda, vel ut corruptio naturalis, vel ut terminus viæ ad beatitudinem, vel ad pœnam. iii, 893, n. 10.

Qui sibi mortem infert, bonum etiam, et beatitudinem appetit. v, 467, n. 19, 20.

Non est paratus ad mortem pro fide ex motivo charitatis, qui est in peccato mortali, sed ex pia affectione ad fidem. v, 143, n. 19.

Mortem sibi inferre propter periculum castitatis non debet aliquis nisi ex instinctu Dei. vi, 37, n. 30.

Mors justorum, ut est conditio requisita ad habendam gloriam, ex speciali Dei providentia provenit. vi, 788, n. 7, vide perseverantia.

MOS.

Mores proprie pertinent ad solos homines. v, 617, n. 1.

MOTIO.

Motio moralis qua Deus movet prædestinatos in quo consistit. iii, 614, n. 38.

Motio Dei ad actum indeliberatum, cum illo transit, quia non movet ad plures actus, sed ad illum solum. vi, 821, n. 23, vide actus indeliberatus.

Motio moralis est illa quæ movet mediante propositione objecti, suasionem, et allicientiam attrahens voluntatem. vi, 837, n. 3; 838, n. 4.

Motio physica infallibiliter movens ad actum ponenda est in voluntate, quæ quidem non tollit libertatem. vi, 837, n. 3; 843, n. 14.

Sicque ponitur a D. Augustino et a D. Cyrillo Alexandrino. vi, 837, n. 6.

Motio moralis ex natura sua est fallibilis. vi, 840, n. 8.

MOTIVUM.

Motiva ad peccandum in Angelis. iv, 893, n. 31; 874, n. 33.

Motivum peccandi in Angelo nullum aliud fuit, quam superbie motivum. iv, 934, n. 11.

MOTUS.

Moveri potest Angelus utroque motu, scilicet discreto, et continuo, in infinitum syn-

categorematicæ. iv, 670, n. 21, vide co-existentialitas et velocitas.

Descendere, quoad animam Christi est motus. iv, 610, n. 1.

Motu discreto potest Angelus se movere de uno loco ad alium, relinquendo priorem locum, pertransitis intermediis. iv, 649, n. 23, vide Angelus.

Motus distinguitur per actionem, et passionem. v, 45, n. 2.

Motus naturalis quando est imperfectior libero. v, 316, n. 34.

Motus naturalis, qui active procedit a re, causari debet a generante, non autem motus ad quem res concurrat passive tantum. v, 533, n. 56.

Motus progressivus animalis mixtus ex violento et naturali, non est duplex, sed unus motus. v, 434, n. 18.

Motus progressivus animalis quomodo sit naturalis, et violentus respectu diversorum. v, 409, n. 10.

Motus duplex, alter absolutus, alter conditionatus nequit esse in actu executivo. v, 434, n. 19.

Motus primo primi quomodo sint humani. v, 23, n. 44.

Cum motu primo naturæ intellectivæ quomodo stet indifferens libertatis. v, 99, n. 37.

Circa motus subitos non datur judicium indifferens, sed determinatum. v, 309, n. 14; 367, n. 7.

Motus subiti quomodo causentur a Deo. v, 365, n. 18.

Motus subiti non sunt perfecte voluntarii. v, 367, n. 7.

In motibus primo primis non invenitur voluntarium simpliciter. v, 410, n. 12.

Nec violentia. v, 410, n. 12.

Motus violentus, vide violentia et violentus.

Motus localis perfectior est ex parte modi operandi quam motus alterationis. v, 610, n. 8.

Motus corporis gloriosi, vide agilitas.

Motus cordis, vide cor.

Motus est causa delectationis, et quare. vi, 213, n. 5, vide actio, administratio, benefacere, memoria, similitudo, spes et tristitia.

Motus omnis ordinis naturalis, neque dispositiones proximæ sunt, neque remotæ ad justificationem. vi, 883, n. 2.

Motus fidei supernaturalis est dispositio remota respectu justificationis. vi, 883, n. 2.

Motus intensionis, vide intensio.

MOVEO.

- Ut quid ab alio quid movetur. iii, 72.
 Moveri a fine, et movere se in finem, vide finis, actiones humanæ et bruta..
 Movetur Angelus intrinsece in sua substantia, et anima etiam separata. iv, 610, n. 1.
 Angeli moventur localiter, licet secus sentiant Durandus, et Hervæus. iv, 655, n. 33, vide corpus; et Pars.
 Movere se ad finem non est solum actu elicitivo vitaliter se movere, sed est præstitura sibi finem, id est, finaliter se movendo. v, 43, n. 34; 366, n. 3.
 Quare ad movendum se in finem requiratur intellectus. v, 43, n. 34.
 Quo sensu id quod prius movet, specificet. v, 68, n. 47.
 Motus quo aliquid constituitur aptum, ut se moveat, datur ab auctore naturæ. v, 99, 27.
 Perfectius est quod movet ex parte specificationis, quam quod movet ex parte applicationis, et impulsus. v, 237, n. 32.
 Movere quoad exercitium ad causam efficientem pertinet. v, 311, n. 17.

MOYSES.

- Moysi, et Paulo qualiter data fuit visio Dei, vide perpetuitas.
 Moyses an sit excusandus ob occisionem Ægyptii. vi, 37, n. 30, 32.
 Moyses quomodo dicatur mortuus ab osculo Domini, juxta Hebræum Deuteronomii. vi, 784, n. 9, 10.
 Moyses excessit Abraham in claritate cognitionis rerum supernaturalium. vii, 121, n. 4; 123, n. 12.
 Vidit divinam essentiam. vii, 121, n. 4.
 Moyses in monte quando a Domino legem accepit, plenam habuit notitiam eorum, quæ ad legem spectabant. vii, 124, n. 13.
 Moyses non peccavit in occisione Ægyptii. vii, 510, n. 8.

MULIER.

- Mulierem electam fuisse in papam apocryphum est. vii, 243, n. 31.
 Mulier quæ vovit non nubere, ut lenoni placeat, vel ut facilius scortetur, non manet obligata ad votum. vii, 867, n. 4, vide votum.
 Mulieris planta dentem serpentis præveniens, et caput ejus leviter premens statim totum corpus ejus interiit. vii, 154, n. 32.

MULTIPLICATIO.

- Multiplicatio non est in Angelis, quoad individua ejusdem speciei. iv, 584, n. 1.
 Multiplicatio, et genus sumuntur a materia, sed diversimode. iv, 594, n. 17, vide existentia et subsistentia..
 Multiplicatio plus petit, quam incommunicabilitatem, scilicet divisionem cum distinctione formali. iv, 597, n. 22.
 Omnis multiplicatio, sine specifica, aliquam limitationem et imperfectionem involvit. iv, 199, n. 12.
 Multiplicatio Personarum ad intra non repugnat naturæ divinæ. iv, 44, n. 15.
 Multiplicatio actuum moralium quando faciat distincta peccata, et quando non: quod declaratur exemplis. vi, 95, n. 47.

MULTIPLICICO.

- Naturam intellectualem multiplicari, ex eo quod est intellectualis, non repugnat, modo dicat ordinem ad materiam. iv, 586, n. 5.
 Sed bene repugnat naturam intellectualem omnino separatam et irreceptibilem in materia, ad instar formæ numerice, seu individualiter multiplicari. iv, 586, n. 5.
 Incorruptibilia non egent multiplicare, vide natura attributa et incorruptibile.
 Multiplicata entitate reali, necesse est multiplicari, id quod ad talem entitatem sequitur. iv, 208, n. 5; 21, n. 18.
 Multiplicato inferiori, multiplicatur superius, si multiplicetur inferius realiter, et entitative, non autem si multiplicetur tantum terminative. iv, 287, n. 43.

MULTITUDO.

- Multitudo Angelorum excedit numerum rerum materialium. iv, 601, n. 30.
 Non quoad individua, sed quoad species earum. iv, 601, n. 30.
 Multitudo individuorum conducit ad perfectionem universi in rebus corruptibilibus, non autem in rebus incorruptibilibus. iv, 601, n. 30.

MUNDITIA.

- Munditia cordis est beatitudo correspondens dono intellectus. vi, 208, n. 8.
 Munditia cordis duplex est, una quæ pertinet ad virtutes, alia ad donum intellectus, vide intellectus donum.

MUNDUS.

- In sacra Scriptura distinguuntur quatuor genera operum divinorum, quibus totius mundi visibilis opificium perfectum fuit. ii, 685, n. 2.
 Primum opus est creationis opus: secundum, est opus distinctionis: tertium, est opus ornatus: quartum, est opus consummationis et completionis. ii, 685, n. 2.
 Potuit Deus unico opere producere omnia quæ sunt in mundo cum omni sua perfectione. ii, 685, n. 3.
 Deus distinxit illa quatuor opera: primo, ut ex parte Dei ostenderetur ejus sapientia in ordinandis et proportionandis rebus ipsis, tollendo earum imperfectionem, et confusionem, quod fieri non potuisset, si prius sub statu imperfecto, confuso et incomposito non fuissent productæ: secundo, ex parte creaturæ, ut ostenderetur ejus dependentia. ii, 685, n. 3.
 Mundus fuit sub tenebris per aliquod spatium, et durationem temporis. ii, 693, n. 2.
 Tenebræ non durarunt spatio diei integræ, quia ipsa prima die, qua mundus est creatus, facta est lux, siquidem sine luce non est dies. ii, 693, n. 2.
 Mundus fuit creatus in æquinoctio (sive vernali, sive autumnali) et ideo primus dies fuit æqualis diei et noctis. ii, 693, n. 3.
 Non potest probari naturali demonstratione, quod mundus inceperit in tempore. iv, 491, n. 7; 492, n. 8.

NABUCHODONOSOR.

- Nabuchodonosoris cum Pharaone comparatio. iii, 439, n. 29.

- Multi philosophi posuerunt mundum æternum. iv, 488, n. 3.
 Aristoteles circa æternitatem mundi quid præcipue intenderit. iv, 492, n. 8.

MUSICA.

- Quam sit Deo grata in ejus laudem. vii, 909, n. 14.

MUTABILIS.

- Omnis creatura est mutabilis, vel quantum ad locum, et alia accidentia. ii, 54, n. 4.
 Creatura dicitur mutabilis quantum ad esse, non solum per potentiam extrinsecam agentis dantis, vel tollentis esse effective, sed etiam per potentiam materialem tenentem se ex parte creaturæ, per quam est indifferens ad habendum vel amittendum esse. ii, 55, n. 6.

MUTATIO.

- Ad mutationem seu motum tria requiruntur. Primo, potentialitas cum privatione, quæ se habet ut terminus a quo: secundo, subjectum mutabile, et susceptivum diversarum formarum ad quas fit mutatio: tertio, terminus ad quem, qui est forma de novo producta. ii, 54, n. 3.
 In mutatione metaphysica qualis est creatio non requiritur subjectum, sed solum est transitus ex termino a quo, ad terminum ad quem. ii, 54, n. 3.
 Mutatio requisita ad remissionem peccati multipliciter fieri potest. vi, 873, n. 3.

MYSTICUS.

- Mystica cognitio, vide theologia mystica.

N.

NATURA.

- Homo secundum suam naturam non habet finem ultimum determinatum materialiter.